

TOMMY WALLACH

Zvláštní ohně

COU
BOO

Zvláštní oheň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tommy Wallach
Zvláštní oheň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TOMMY WALLACH

Zvláštní cheer

ANCHOR A SOPHIE:
KNIHA PRVNÍ

COO
BOO

Přeložila Marie Šindelářová

Ne, spíš vyvolme,
zbrojení v pekla žár i vztek, v ráz vstup
od nebes bran si probít nezdolný,
své trýzně v strašné zbraně měníce
na trýzniče; nechť na hřmot všemocných
svých strojů v odvet slyší pekla hrom
a za své blesky černý plamen zří
i hrůzu, s rovnou zlobou metané
do andělů; ba trůn jak divný žár
mu s tartarskou rve silou, psoty to
jím samým smyšlené.

Milton, *Ztracený ráj*

PROLOG

Florian Parks seděl na vrcholku strážní věže města Gantry a zrovna vyřezával dřevěnou panenku pro svoji malou sestřičku, když přes ostré špice palisády poprvé zpozoroval ty poutníky. Tak ho to zaskočilo, že figurce uřízl nos. O hodinu později se objevili znovu a šli podél řeky. Tentokrát byli dostatečně blízko na to, aby je mohl rozeznat. Bylo jich celkem asi dvacet, muži i ženy, všichni urousaní a vyzáblí jako žebráci. Neměli s sebou žádná zvířata ani vozy, jen uprostřed procesí táhli jeden jediný vozík. Bylo jasné, že už jsou na cestě velmi dlouho.

Překročili most a zastavili se asi deset stop před branou města. Jeden z nich udělal krok vpřed. Měl zplhlé stříbrné vlasy a hustou bradku a při chůzi nápadně kulhal.

„Budte zdraví a dobrý den,“ řekl. Měl překvapivě silný hlas a bylo na něm znát, že kdysi požíval velké vážnosti.

„Nápodobně,“ odpověděl Florian.

„Jsme skupina pocesťných a potřebujeme místo, kde bychom mohli složit hlavu. Doufali jsme, že za zdmi vašeho města bychom ho mohli najít.“

Florian zaváhal. Zápasil v něm jeho smysl pro křesťanskou povinnost a pesimismus, který se v něm zrodil, protože již poznal velmi mnoho zlých lidí. „Je vás příliš mnoho.“

„Máme šekely, jestli je tohle to, co vám dělá starosti,“ vložil se do toho další z cizinců.

Florian se zamračil – to slovo mu bylo vzdáleně povědomé. „Šekely?“
„To je měna,“ vysvětlil muž. „Z bronzu a stříbra.“

Florian plivl do rohu věže, kde už to stejně bylo špinavé od rzi. Pochyboval, že by cizinci mohli mít cokoli, co by pro ně mělo nějakou cenu, ale současně si říkal, že pro ně ani v nejmenším nemůžou představovat žádnou hrozbu. Z jejich tváří se dalo vyčíst naprosté vyčerpání a neměli s sebou jediný meč či luk.

„Dejte mi chvílku,“ řekl a rychle slezl dolů z věže. Brána byla zevnitř zajištěná velkou železnou závorou. Florian ji nadzvedl z podpěr a opřel ji o palisádu.

„Stačí zatlačit na bránu,“ zakřičel a ustoupil vzad, jakmile se brána začala otevírat.

„Vítejte v Gantře,“ řekl. „Já jsem Florian Parks.“

Každý se mu představil jménem, když vcházel do města, ale Florian si zvládl zapamatovat jen jméno jejich vůdce Seftiky Onomy. Jakmile prošli branou úplně všichni, dva mu pomohli vrátit závoru zpátky na své místo.

„Pane Onomo,“ řekl Florian, „měl bych vás hned zavést ke starostovi. Ostatní se mezitím můžou na chvílku posadit k Zajícovi. Vlastní to tam Grant, a přestože asi nebude mít dostatek místa na spaní pro všechny, alespoň se tam ohřejete u ohně, dokud se věci nevyřeší.“

Poté co Florian zavedl cizince k Zajícovi (a když si ověřil, že u sebe mají skutečně pěkné množství stříbra), vydal se se Seftikou nahoru do kopce. Šli pomalu, protože stařec pokulhával.

„Vaše město má vcelku dobrou polohu, že ano?“ zeptal se Seftika.

„Jste všímavý. To proto nás Wesahové neotravují. Kolem dokola nás obklopuje voda nebo útesy. Dovnitř se dá dostat jen tou branou. Tak, už jsme tady.“

Starostův dům byl dvakrát tak velký než ostatní domy ve městě a namísto obvyklého dřeva byly k jeho stavbě použity červené cihly a malta. Florian si všiml, že dům udělal na Seftiku dojem.

„Konstantin postavil ten dům svými vlastníma rukama. Vzadu má taky hodně různých dílen. Říká, že se rád vrtá ve věcech.“

Florian zaklepal. O chvíli později jim dveře otevřela starostova dcera Denisa. Byla moc pěkná, vlasy měla vždy úhledně spletené a pleť na krku měla jemnou jako ohoblované dřevo palisandru. V její přítomnosti pokaždé ztratil řeč.

„Dobrý večer, Deniso. Máme hosta. Vlastně máme spoustu hostů. Celkem asi dvacet. Tenhle muž je vede a jmenuje se Seftika Onoma z...“ Florian si uvědomil, že se ještě nezeptal, odkud cizinci vlastně přišli.

„Z Anchoru,“ řekl Seftika.

„Anchor?“ opakovala Denisa. „Co je to?“

„To je město.“

„Aha. Nikdy jsem o něm neslyšela. Ale dokážu si představit, že se tam venku nachází spousta věcí, o kterých jsem v životě neslyšela. Zajdu říct tatínkovi, že jste tady.“

O chvíli později se vrátila a zavedla je do domu, prošli vstupní halou a pak ven na terasu za domem. Konstantin seděl v houpacím křesle a kouřil dýmku.

„Dobrý večer, Floriane,“ řekl. „A rád vás poznávám, pane Onomo.“

Cizinec kývl hlavou na pozdrav.

„Moje dcera mi řekla, že prý přicházíte z... jak jen to bylo? Z Anchoru?“

„Přesně tak.“

„A kde by to mělo být?“

„Odsud na západ. Nejméně sedm set mil vzdušnou čarou.“

„A přivedl jste s sebou pár svých přátel.“

„Ano.“

Starosta klidně popotáhl ze své dýmky a vydechl úzký pruh voňavého kouře. „Zajímavé. Vsadil bych se, že za tím něco je, nemám pravdu?“

„Skutečně je.“

„Než začnete vyprávět, musím vás varovat, že mám čich na lháře. To kvůli tomu, že mám tři dcery. Neustále se mi snaží něco namluvit.“

„Nemám v úmyslu vám lhát, pane.“

„Dobře.“ Starosta se uvelebil ve svém křesle a zavřel oči. „V tom případě začněte.“

Seftika se posadil na zem, zkřížil nohy a zhluboka se nadechl. „Duncan Leibowitz, epistém a velký myslitel anchorské knihovny, strašlivě onemocněl...“

Trhnul sebou a otočil se. Potil se a klel. Žadonil o vodu, ale pak vyzvracel vše, co vypil. Jedním dechem se modlil k Bohu a proklínal stvořitele, který byl schopný na své ovečky seslat takové trápení. Trýznily ho představy o velkém požáru, o Dceři v hanbě odvracející od něj svou tvář, o démonech, kteří sestupují z nebes, aby mučili ty, jež miloval. Vytušil, že na samém okraji jeho představy se trpělivý jako sup a krutý jako jestřáb usadil anděl smrti.

Přes to všechno však v něm stále ještě zůstal ten bdělý a uvědomělý vědec.

Před několika desítkami let, když se Leibowitz stal řádovým bratrem, byl přiřazen do chemického oddělení Knihovny. Tato pozice mu nemohla zajistit kdovíjakou kariéru, proto spíš než na výrobu účinnějšího hnojiva nebo méně toxického rozpouštědla zaměřil své úsilí na politikaření, které by mu mohlo umožnit dostat se na vyšší pozice instituce. Trvalo mu to dvacet pět let, než dosáhl na nejvyšší pozici a stal se epistémem, který se zodpovídal pouze arcibiskupovi a Bohu. Jeho práce byla nyní výlučně formální. Setkával se s církevními představiteli a městskou radou, vysílal asistenty s radou tam, kde si ji vyžádali, vystupoval na hostinách a večírcích.

Nedokázal říct, kdy mu začala chybět doba, kdy byl jen obyčejným asistentem a o samotě se mořil v tmavé místnosti s baňkami a tavicími kelímky, zatímco hodiny mýjely bez povšimnutí. Pomalu ho to ubíjelo – ten pocit, že mu život proplouvá mezi prsty a on jednoho dne zemře, aniž by vytvořil něco trvalé hodnoty. Teprve když do Okrajova připluli

námořníci ze Sudamiru a zavlekli do města mor, Leibowitz přišel na to, co je jeho posláním.

Porazí mor a vyslouží si své místo v dějinách.

Bez toho, aniž by o tom věděli jeho nejbližší asistenti, vybudoval ve svých soukromých kancelářích maličkou laboratoř a začal podrobně studovat svazky anatémy, zakázané literatury. Stránku za stránkou, řádku za řádkou. Trvalo měsíce, než našel, co hledal – zmínku o léku, který vynalezla první generace lidí. Byl to určitý druh všeléku, který bylo možné získat z plísně, která se objevovala na shnilém chlebu. Postup výroby elixíru byl strašlivě náročný a uběhly více než dva roky, než Leibowitz vůbec dokázal shromáždit potřebné přísady. O rok později pak konečně vyrobil použitelnou dávku.

V tu chvíli se před Leibowitzem objevila zásadní otázka: Na kom bude svůj vynález testovat? Musel se chovat obezřetně, protože jeho experimenty nikdy nebyly oficiálně schváleny, což znamenalo opovržení Církví. Pokud by Leibowitzův lektvar nezískal výrazný úspěch, s největší pravděpodobností by ho prohlásili za kacíře.

Existovalo jen jedno možné řešení.

V neděli se Leibowitz vydal do nemocnice U svatého Ivana a celé dopoledne chodil mezi nemocnými a umírajícími. Bral je za jejich studené a vlhké ruce a přikládal si je k ústům. Nakláněl se nad nimi a líbal je na čelo.

Než se šel toho večera uložit ke spánku, cítil, jak ho přemáhá horečka.

Čekal tak dlouho, jak jen to bylo možné, než si konečně vzal lék; mor potřeboval čas na to, aby se rozvinul a dosáhl plné síly. Teprve po třech dnech, kdy už cítil, že každá další minuta by mohla být tou poslední, běžel pro lahvičku a injekční stříkačku.

Vpravil si do těla roztok, lehl si zpět na postel a upadl do bezesného spánku.

Když se znovu probudil, bylo jasné ráno. Bylo mu, jako by se posledních několik dní topil a teprve teď se opět vynořil nad hladinu. Smál

se jako šílený. Plakal radostí. Dokázal to. Porazil mor. Vyrábět lék ve velkém množství bude obtížné – možná přímo nemožné. Ale dokáže zachránit tolik životů, že opravdu nezbývalo než to zkusit.

To byla přesně ta slova, která pronesl před arcibiskupem, když mu představoval svůj objev – *opravdu nám nezbyvá než to zkusit*.

Ale ukázalo se, že arcibiskup má na věci jiný názor a oba muži strávili celou noc dohadováním. Epistém se ptal, jak jen církev může tímto způsobem odsoudit tisíce mužů, žen a dětí ke smrti. Arcibiskup namítal, že Pán a jeho Dcera každé živé bytosti určili přesný čas, kdy musí opustit tento svět. Epistém se pak ptal, proč by arcibiskup ztrácel čas jídlem a pitím, pokud se nebál smrti. Arcibiskup na to odpověděl, že jídlo a pití jsou přeci přirozené činnosti, zatímco to, co udělal Leibowitz, vůbec přirozené nebylo. Epistém se zeptal, jaký byl tedy smysl Knihovny, když ne bojovat za lidský život. Arcibiskup mu v odpověď citoval pasáž z Filie: *První rána padá hned, jak člověk tasí meč*. Jak diskuse postupovala dál, byla stále obecnější, až zahrnovala samotnou podstatu víry, vědění, náboženství, odpuštění, prozřetelnosti a Descendence.

Přestože řekl a udělal, co mohl, Knihovna byla podřízena Církvi. Poslední slovo měl arcibiskup, a to slovo znělo *ne*.

Následujících několik týdnů Leibowitz spal čím dál tím hůř. Odmítal společnost druhých, a když byl přesto donucen zdržovat se v přítomnosti ostatních, byl spíš chladný a zamlklý nebo bezdůvodně vyvolával hádky. A jedné noci, zatímco ležel a nemohl až do časných ranních hodin usnout, začal v myšlenkách dávat dohromady pojednání. Později se dostalo do povědomí jako *Spis o vědění* a během týdne ho přečetli všichni mniši v Knihovně. *Spis* hovořil o posledních pěti letech epistémova života – jakou námahu vynaložil, aby objevil lék, jak učinil to těžké rozhodnutí a otestoval ho přímo na sobě, jak o svém úspěchu řekl arcibiskupovi, který ho však rázně zavrhl.

Doufal, že ovlivní mínění celé Knihovny o arcibiskupovi. Neuvědomil si, že z jeho spisu se stalo vyhlášení války.

Arcibiskup rychle svolal glórii – svou radu biskupů – a všichni souhlasili s tím, aby byl epistém oficiálně prohlášen za kacíře. Trvalo jen pár dní, než byl Leibowitz vyveden z Knihovny v poutech a na jeho místo byl jmenován nový epistém. Lidem oznámili, že Leibowitz zemřel na mor.

Leibowitzův příběh by v těchto místech skončil, avšak několik desítek asistentů si přečetlo *Spis* a jeho obsah je dojal. Dříve než došlo k popravě bývalého epistéma, skupinka těchto neohrožených směle zorganizovala jeho útěk a úspěšně ho dostali ven z města.

Všichni sice zůstali naživu, ale přišli o domov. Nejen z toho důvodu, že by je arcibiskup nenechal na pokoji, ale také proto, že ztratili svou víru. Rozhodli se, že půjdou na východ, dokud nenajdou místo, kde už nebudou zločinci na útěku, kde už nebudou vůbec nikým. A na takovém místě začnou znovu.

Na nějakou chvíli se rozhostilo ticho. Konstantin měl zavřené oči a pokud by z jeho dýmky pravidelně neunikal kouř, Florian by si myslel, že usnul.

„Většinu z toho chápu,“ řekl nakonec, „ale mám jednu otázku.“

„Prosím,“ řekl Seftika.

„Můžete nás naučit něco z toho, co umíte?“

Florian neměl ani nejmenší ponětí o tom, co tím starosta myslí, ale cizinec vypadal, že rozumí.

„Dejte nám padesát let, možná sto, a my zdokonalíme vaše životy takovým způsobem, že se vám to bude zdát neuvěřitelné. Vaše ulice zaplavíme světlem i během hlubokých nocí. Ukážeme vám, jak vylézt do oblak. Vaše farmy budou plodnější, vaše nemoci méně vražedné, vaši koně silnější.“

„A co naše kořalka?“

Seftika se usmál. „Umíme vyrobit tak silnou, že dokáže rozpustit slímáka na kaluž slizu.“

„Chceš na to moji ruku?“

„Určitě.“

Oba muži vstali a potřásli si rukama. A Florian si uvědomil, že Seftika nebyl vůbec tak starý, jak se na první pohled zdálo. Ve skutečnosti to vypadalo, jako by jeho zchátralé tělo bylo jen určitým přestrojením, které mohl vysvléct, jako se had svléká ze své kůže. Pokud by se umyl, oblékl si čisté oblečení, upravil si bradku a ostříhal vlasy, vypadal by úplně jinak – působivě a možná by budil i respekt.

Florian se zachechtal. Nepatřil mezi ty nejbystřejší, ale vždy mu to nakonec celé došlo. „Seftika Onoma?“ pronesl. „Kde jste na to jméno přišel?“

„Ve starém jazyce to znamená ‚falešné jméno‘,“ odpověděl cizinec a vypadal, že ho to uvedlo do rozpaků. „Ale teď, když se máme stát sousedy, doufám, že mi budete říkat Duncane.“

ČÁST I

BRATŘI

Co Bůh způsobil?

Samuel Morse, 1844

(první oficiální zpráva poslaná

přes telegrafní linku spojující

Washington a Baltimore,

citace z knihy Numeri)

1. CLOVER

Clover Hamill se pokusil spočítat si, jak velký bude jeho díl skromného narozeninového koláče, který matka právě vynesla ven z vozu. Tři sta šedesáti stupňový koláč děleno devíti lidmi rovná se čtyřicet stupňů pro každého, ale to pouze v tom případě, že plátky budou krájeny rovnoměrně, což se zřídka podařilo. Clive, který měl rád pozornost ostatních, se zhostil úkolu dort rozdělit – a to pro jeho mladšího bratra nevěstilo nic dobrého. Ne že by si Clive sám nechal ten největší kousek – ačkoli by ho za to nikdo neodsuzoval, protože to byly přeci jeho narozeniny –, ale určitě odkrojí velký kus nejprve mamince, která dort upekla, dále tátovi a Eddiemu a Burnsovi, jelikož chlapi potřebovali z něčeho načerpat sílu, a taky Michaelovi, protože by se jinak vztekal, a nakonec Gemmě a Floře, protože to byly holky. Clover si spočítal, že bude rád, když dostane dvaceti stupňový kousek. A jelikož byl koláč vysoký asi čtyři palce a v průměru měřil asi deset palců, bude jeho příděl představovat nějakých... ani ne sedmnáct krychlových palců. Asistent Bernstein by s počty zašel ještě dál – například by spočítal obsah kalorií v koláči v závislosti na přidaných ingrediencích –, ale Cloverovi se ještě nedostalo potřebného vzdělání na to, aby mohl provést takovou matematickou operaci.

Jeho matka položila koláč na chatrný stůl. Osamělá svíčka ze včelího vosku se přímo uprostřed koláče nořila do těsta, ale větřík ji už stihl zhasnout. Kdyby byli doma v Anchoru, všechno by bylo o tolik lepší. Namísto koláče by měli dort alespoň dvojnásobné velikosti, seděli by

v tmavé místnosti, kterou by osvětloval pouze plamen svíčky, jenž by na zdi házel stíny, a všichni by byli v teple a v pohodlí a v čistém prostředí.

Ale nebyli doma. Byli na cestě. A na cestě se člověk musí spokojit s tím, co je.

Clover si uvědomil, že mu uniklo prvních pár veršů z narozeninové písničky. Včas se ale k ostatním připojil, aby bratrovi popřál dlouhý život plný radosti – ve jménu Otce i Dcery i Gravitace svaté. Clive zavřel oči a vypadal vážně, jako by se modlil, přestože si nejspíš jen přál jeden dárek navíc od Gemmy. A pak naznačil, že se snaží sfouknout svíčku. Všichni se zasmáli.

„Osmnáct let.“ Honor Daniel Hamill hvízdнул a pak poplácal Cliva po rameni. „Nevěřil jsem, že se toho dne dožiju.“

„Mně vůbec nepřipadá jako dospělý muž,“ řekl Burns ve stylu svého osobitého humoru.

Eddie Poplin zamžoural směrem k horizontu. „Měli bychom si pospíšet,“ řekl. „Zbývá posledních pár hodin předtím, než se setmí.“

Eddie byl otcem Gemmy, Flory a Michaela a v putovním duchovenstvu zastával funkci „chlapa pro všechno“ (technicky vzato to byl takový „factotum“ – to slovo Clover vždy zbožňoval, ale teď se mu líbilo ještě víc, protože už měl dostatečnou znalost latiny na to, aby ho dokázal přeložit: „dělat všechno“).

Jakmile Clover dojedl svoji porci koláče (jeho kousek měl spíš patnáct stupňů a jeho spodní část byla připálená), zahlédl bratra, jak odchází s dalšími muži směrem k mýtině, kde se mělo konat shromáždění. Clive zamával Gemmě na rozloučenou a ona mu jeho pozdrav s nesmělým úsměvem oplatila.

V Cloverově nitru ožil jakýsi temný přízrak závidi. Cítil se, jako by se měl po někom ohnat nebo se pozvracet. Možná že by k tomu i došlo, pokud by ho zezadu neobjal pár rukou od mouky. Ujistil se, že se Gemma nedívá, teprve potom se v matčině objetí uvolnil a zvláčněl,

jako když se na tvrdý chléb nalije trocha vody a na několik minut se dá do trouby.

„Vypadá to, že lítáš myšlenkami jinde, drahoušku. Je všechno v pořádku?“

„Jasně, mami.“

Ellena Hamillová se podívala stejným směrem jako její syn, který pozoroval muže, jak dávají dohromady stanové tyčky.

„Vždyť víš, že se taky dočkáš. Dva roky uplynou jako voda.“

„Já vím.“

Otočila si ho čelem k sobě a popadla ho za ramena. Cloverova výška byla z těch tisíců nespravedlností, kterých se na něm Bůh dopustil, pro něj tou nejbolestivější. Zatímco Clive vypadal, že bude po otci, který převyšoval téměř všechny, se kterými se setkal, pro Clovera to ani v nejmenším neplatilo. Když stál tvář v tvář matce, měli oba oči na stejné úrovni.

„Věř nebo ne, dospívání není tak růžové. Tvůj bratr je teď v očích Boha dospělý muž, ale být dospělý znamená nést zodpovědnost.“

„Zvládl bych to.“

„Neříkám, že bys to nezvládl. Říkám jen, že by sis měl užívat, dokud žádnou zodpovědnost nemáš. Nebude tomu tak navždy.“ Matčiny oči byly plné takové ryzí něhy, že se musel podívat jinam.

„Víš, že jsme na tebe s tátou moc pyšní?“

„Vím, že *ty* jo.“

„Daniel taky. Jenom to neumí dát najevo.“

„Clivovi to najevo dává.“

„Clive si zvolil snazší cestu. Nebo možná ne snazší, ale takovou, které tvůj táta rozumí. Tebe si všimla Knihovna, učíš se všechny ty věci... Myslím si, že má z tebe tak trochu strach.“

Clover při tak zřejmé lži vykulil oči. „Proč by měl mít ze mě strach? Stěží se něco naučím. Nevěřila bys, kolik mají pravidel.“

„Na pravidlech není nic špatného, Clovere. Co nám říká Filia o vědomostech?“

Matka mohla mít na mysli mnoho různých veršů, ale Clover už věděl, v čem nacházela zalíbení. Když přišla řeč na evangelia, dávala přednost evangeliu podle Jieha a Ivana před evangeliem podle Armelly (a *nikdy* nechtěla slyšet nic o Nelsonovi). „Učení je světlo,“ citoval.

„To je pravda.“ Objala ho. „Jen nechci, abys mi zmizel dřív, než budeš opravdu muset.“

„Dobře.“

Naposledy ho sevřela v náručí. „Měl by ses pustit do ladění. Práce ti udělá dobře.“

„Jasně, mami.“

Utřel si ruce od koláče do kalhot a zamířil do menšího vozu. Dole na mýtině mezitím muži narovnali plachtu, která nyní ležela na trávě a připomínala obrovskou splácnutou houbu. Burns si sundal košili a dal tak na odiv svou svalnatou hrud'. Burns byla pouze jeho přezdívkou (jestli se to vůbec dalo pokládat za přezdívkou, když své skutečné jméno odmítal komukoli říct). Ačkoli byli společně na cestě už téměř čtyři měsíce, Clover tomu muži stále nevěřil. Burns byl seržantem sloužícím Protektorátu a jeho úkolem bylo chránit je, když šířili slovo Boží v oblastech zvaných Chvosty. Ale už byli před touto cestou na množství jiných a nikdy žádnou ochranu nepotřebovali. Opravdu byl svět stále nebezpečnější, nebo byla Burnsova přítomnost jen další příklad přibývajících vměšování se Protektorátu do věcí Církve?

Clive říkal, že v Anchoru slyšel o seržantovi různé věci – že se narodil mimo Descendenci, že se oženil se zajatou wesahskou válečnicí, že během rvačky v baru vyrazil jednomu muži oko. Ale jediné, čeho byl Clover svědkem, byly seržantovy nemístné vtipy a hluboké přemítání. A proč nikdy při bohoslužbě nesklonil hlavu a nikdy s nimi nezpíval?

Co hledal, když jako hladový dravec přimhouřenýma očima sledoval dav, který se pod stanovou plachtou scházel k modlitbě?

Eddie a honor Hamill konečně pospojovali jednotlivé části hlavní konstrukce stanu dohromady a všichni čtyři muži se vrhli pod tkaninu. Vypadali jako hýbající se chodidla pod prostěradlem. Zdálo se, že stan se ve středu zvedl do vzduchu úplně sám, jako kdyby zlý duch sáhnul dolů z nebe, chytil látku mezi ukazováček a palec a zatáhl. Muži se vynořili zpod přední chlopně o chvílku později, všichni zpocení a rudí v obličejích. Vztyčování stanu byla náročná práce a nyní, když byl Clive mužem, musel před každým shromážděním přiložit ruku k dílu i on.

Bylo to pro Clovera takové malé zadostiučinění.

V malém voze byly lanem ke stěnám pevně připoutány schránky z měkké kůže, ve kterých se skladovaly nástroje. Clover rozvázal uzly a schránky vyskládal ven do jedné řady a pak vytáhl kovovou ladičku, dárek od otce k jeho desátým narozeninám.

Jen málo věcí se na světě nemění, řekl mu tenkrát honor Hamill. *Toble je jedna z nich.*

Měl pravdu. Nezáleželo na tom, kolik je hodin, ani na postavení hvězd nebo počasí, protože z ladičky se vždy ozvalo pronikavé G jako volání do zbraně v boji proti chaosu.

Clover poklepal kovem na dřevěnou podlahu vozu. Způsob, jakým ten zvuk vznikl, byl svým způsobem magický, jelikož se vynořil jen tak ze vzduchu. Nebylo to poprvé, co ho napadla otázka, díky čemu se vlastně jeden tón odlišuje od jiného. Kdyby to měl popsat slovy, řekl by, že to má něco společného s tím, jak rychle se tón zmítá v uchu – ale to nebylo úplně správné vysvětlení. Jednou poprosil Bernsteina, aby mu to vysvětlil, ale vyšlo z toho najevo, že akustika je další z těch předmětů, na které byl ještě příliš malý.

Začal ladit svou mandolínu, pak Gemminy housle, otcovu baskytaru a bratrovu kytaru. Byla to úzkostlivá a jemná práce. Měli navíc jen tolik

strun, aby jim vystačily na cestu. A vzhledem k teplým dnům a změnám ve vlhkosti a nadmořské výšce při přechodu Špičáků – což bylo horské pásmo na východ od Anchoru – nebylo možné předejít jejich přetrhávání. Během předposlední cesty byl Clive nucený hrát celý měsíc na kytaru jen o pěti strunách.

Dnešek byl ale šťastný den a všechny struny zůstaly nepoškozené. Clover uložil kytaru zpátky do pouzdra a začal nosit nástroje jeden po druhém do stanu, který byl nyní již vypnutý a zakolíkovaný. Eddie uvnitř zavěšoval velký prstenec, zatímco Clive a dvě menší děti Poplinových odhazovali pryč kameny, o které by mohl někdo při tanci škobrtnout. Clover chtěl odnést z vozu poslední věci, když vtom vstoupila Gemma se dvěma hrnky borovicového čaje. Jeden podala otci a druhý nabídla Cloverovi.

„A co Clive?“ zeptal se.

„Jemu už jsem čaj uvařila. Má přeci narozeniny, ne?“

„To jo.“

Pokaždé měla starost nejprve o Cliva. Nezáleželo na tom, jestli má narozeniny.

Gemma Poplinová měla sedmnáct let a narodila se rok po Clivovi a rok před Cloverem. Clover o ní smýšlel tak, jak by neměl – nejen proto, že toužebné myšlenky se vymykaly tomu, co bylo svaté, ale také proto, že nebyla jeho, aby si na ni tak pomýšlel. Eddie byl nejlepším přítelem honora Hamilla již od chlapeckých let a přicházel v úvahu pouze sňatek mezi jejich prvorozenými dětmi. Clive to samozřejmě věděl, proto se ke Gemmě choval tak, jako ke každé jiné dívce, která mu podlézala. Nebyl na ni sprostý, nic takového. Jen si jí nevšímal, stejně tak jako člověk nedbá na věci, které mu spadnou do klína, aniž by o ně musel bojovat.

I kdyby Gemma *nebyla* Clivovi zaslíbena, rozhodně by se do Clovera nezamilovala. Žádná dívka nechtěla mladšího manžela, navíc manžela, jehož společenské chování by se dalo přirovnat ke způsobům zdivočelého psa.

V Gemminých očích tak bude navždy jen mladším bratrem, i kdyby si sebevíc přál, aby tomu bylo jinak.

„Nejsi nějaký skleslý?“ zeptala se ho Gemma. Clover vyzvedl kontrabas na stupínek a pak seskočil zpátky na zem. „Proč se mě na to každý ptá? Kvůli čemu bych měl být skleslý?“

„To nevím. Možná proto, že tvůj bratr oslavil osmnácté narozeniny? Vím, že to není jednoduché...“

„Jsem v pohodě.“

„To je dobře. Protože dnes večer nechci tancovat s rozmrzelými kluky.“ Naklonila se k němu (byla samozřejmě asi o palec vyšší než on) a zašepkala mu do ucha. „Věnuješ mi jeden tanec, že jo?“

Clover si nemohl pomoci a usmál se. „Na tu nejpomalejší písničku.“

Gemma změnila hlas. „V tom případě na tebe budu čekat v nejtemnějším koutě místnosti.“ V očích se jí zablesklo, otočila se na patě a zmizela ze stanu.

Mluvili spolu tímto způsobem, ale byla to jen hra se slovy. Nikdy by se v nejtemnějším koutě místnosti nescházeli. A pokud by spolu toho večera tančili, byli by spíš jako bratranec se sestřenicí než zamilovaný pár.

Vše je v rukou Božích, řekl by Cloverův otec. Ale ta myšlenka ho zřídka dokázala uklidnit tak, jak otec zamýšlel. Ve skutečnosti se totiž většinou zdálo, že Bůh má ve všem naprostý zmatek.

2. CLIVE

Clive si rozhodně nepředstavoval, že by se v den svých osmnáctých narozenin probudil a všechno by se rázem změnilo, ale doufal, že se bude alespoň *cítit* trochu jinak. Možná vyspěleji. Jistější ve svých názorech. Méně úzkostlivý ohledně budoucnosti.

Ale nebylo to tak. Probudil se do svého obvyklého těla a se stejnými myšlenkami, jaké měl vždycky. Odříkal stejnou ranní modlitbu a posadil se ke stejné snídani. Změnily se jeho povinnosti před shromážděním a už nemusel pomáhat matce a dětem poklidit po večeri, ale jeho úkolem bylo nyní pomáhat mužům se stavbou stanu, což se ovšem ukázalo jako ohromně nevydařený obchod. Neměl, čím by přispěl do rozhovorů mezi Eddiem a honorem Hamillem o napjaté situaci v Anchoru, a ačkoli měl mnoho otázek na Burnse, něco na tom muži ho odrazovalo od veškerého zahálčivého tlachání. Clivovi chybělo, že teď nemohl být nahoře ve voze, kde v tu chvíli určitě Michael s Florou pobíhali a škádli se, Clover bez ustání žvanil o nějakém stromu nebo broukovi a Gemma byla samý úsměv a milý pohled.

Clive se podíval nahoru do kopce a uviděl ji, její dlouhé blondaté vlasy zbarvené do růžova posledními paprsky zapadajícího slunce, a ucítil tak zašmodrchané klubko emocí, že by ho nedokázal rozplést, i kdyby chtěl.

„Kolik lidí dnes přijde?“ zeptal se Burns. Clive mu byl vděčný, že přerušil tok jeho myšlenek.

„Měla by být slušná účast,“ řekl Eddie. „V samotném Amestownu žije na čtyři stovky duší a dvakrát tolik jich pracuje na polích kolem města.“

„Bude těžké takový počet uhlídat.“

„Očekáváme problémy?“ zeptal se Clive.

„Možná. Amestown je součástí Descendence už pět let, ale ještě neposlali ani šekel na daních.“

„Jen tvrdě dřou a plahočí se,“ řekl Eddie, jako by hovořil ke svým vlastním dětem. „Nemají nám co nabídnout.“

„Jde o princip. Nijak jsme neuplatňovali naši moc, proto nás nerespektují.“

„Není třeba, abychom uplatňovali nějakou moc,“ řekl honor Hamill. „Od toho je tu Bůh.“

Burns zareagoval pohrdavě: „Jo, Bůh má jeden špatný zvyk a prostě se neukáže, když ho o to požádáte. Proto musíme my smrtelníci čas od času vzít věci do svých rukou.“

Clive si zakryl ústa, aby otec neviděl jeho úsměv.

„Dělejte si, co chcete, seržante. My pracujeme pro církev, ne pro Projektorát. A budu vám vděčný, pokud mému synovi nebudete cpát do hlavy nesmysly.“

„Omlouvám se, honore,“ řekl Burns, ale Clivovi bylo jasné, že ho to ve skutečnosti nijak nemrzí.

Vztyčili stan právě ve chvíli, kdy se stíny stromů na okraji mýtiny začaly prodlužovat, až splynuly v celistvou tmu. Chvíli poté Clive zahlédl první lucernu, jak se kolíbá po cestě vedoucí z města. Eddie měl pravdu, když říkal, že se shromáždění zúčastní spousta lidí. Ačkoli měl Amestown místního novice, honor oficiálně nenavštívil město od jeho začlenění. V takových časech, a navíc tak daleko od Anchoru, by si nikdo v okruhu desíti mil nenechal ujít možnost vyslechnout si trochu toho kázání a taky si zatancovat.

Celé putovní duchovenstvo bylo nyní ve stanu a ladili poslední detaily. Clive se posadil na okraj pódia a přelétl pohledem otcovy poznámky k dnešnímu kázání – honor Hamill trval na tom, aby mu syn každý

týden poskytl alespoň tři konstruktivní návrhy na kázání –, ale bylo pro něj těžké se soustředit. Gemmin mladší bratr Michael se předváděl a snažil se hrát na kontrabas patřící honoru Hamillovi.

„Z těch strun mě bolí prsty,“ řekl.

„Protože je to na tebe příliš velký nástroj,“ uchechtla se Flora, která byla jeho dvojčetem. „Proto hraješ na mandolínu a já na housle.“

„Mě ale mandolína nudí. A Clover mě žádné nové písničky nenaučí.“

„Řekl jsem ti přece,“ vstoupil do toho Clover, „žádnou novou písničku, dokud nebudeš umět zahrát. Přišla jsem dolů na zem úplně bez chyby.“

„Ale tak je tak těžkááá!“ Michael udělal z posledního slova několika-slabičné zasténání. Jemu i Floře bylo deset a oba byli tak mazaní, že by je člověk někdy s potěšením nakopl. Stále se hudbě ještě učili a na shromážděních mohli hrát jen na tamburínu a rumba koule.

„Myslíš, že hra na mandolínu je těžká?“ zeptal se Clive a odložil otcovy poznámky.

„To tedy je!“ řekl Michael.

„Jak moc?“ Clive se natáhl, popadl chlapce kolem pasu a vyzdvihl ho ze země. „Tak těžká, jako by bylo pro mě vyhodit tě až ke špičce tohohle stanu?“

„Nedělej to!“ zaječel Michael.

„Jo, vyhoď ho!“ zaječela jeho sestra ještě hlasitěji.

Clive povalil Michaela do trávy a nemilosrdně ho zlechtal. „Hodil bych tě, ale tvůj táta by se mi pomstil, pokud bych ti zpřelámal všechny prsty.“

„To bys neudělal!“ dokázal říct Michael, zatímco se hihňal.

„Zkus to někdy. A uvidíš.“ Konečně nechal chlapce vymanit se z jeho sevření. „Teď uděláte se sestrou nejlíp, když zmizíte. Shromáždění za chvíli začne.“

Několik prvních farníků zaujalo místa poblíž pódia a další stále přicházeli. Měli na sobě své nejlepší nedělní oblečení: dlouhé mušelínové

šaty obarvené nažluto a načerveno, bílé lněné košile, slaměné klobouky a někteří měli dokonce oblek. Každá rodina s sebou přinesla alespoň jednu svíčku, které připevnili do mosazných kruhů umístěných po obvodu stanu. Ačkoli z města přinesli pár židlí pro ty nejstarší členy církevního shromáždění, většina davu seděla na vlněných dekách přímo na zemi. Téměř každá rodina si donesla košík až po okraj naplněný ovocem a alkoholem; shromáždění byla samozřejmě o víře, ale ve Filii nebyla ani zmínka o abstinenci.

Clive vyšel ven, zamířil za stan a doufal, že tam dočte otcovo kázání, ale jeho bratr mu byl v patách.

„Nebyl to vtip, víš,“ řekl Clover. „Ten kluk odmítá cvičit.“

„Myslíš Michaela? Je ještě malý. Časem na to přijde.“

„Ale je to lenoch!“

„Je mu *deset!* Nebuď na něj tak přísný.“

Clive se znovu začal věnovat kázání, ale cítil, že to ještě není vše, co mu chtěl jeho bratr říct. Něco Clovera celý den tížilo; Clive ho nad sladkým koláčem snad nikdy neviděl tak neutěšeného. Muselo to být kvůli tomu, že Clive oslavil osmnácté narozeniny. Byl to matematický problém, který Clover nedokázal vyřešit. Jak je jen možné, že ať je Clover o kolik chce starší, jeho bratr Clive před ním bude mít vždy náskok?

„Clovere, je mi líto, jestli to bylo dnes pro tebe těžké, ale musíš pochopit...“

„Oženíš se s Gemmou, až se vrátíme domů?“

Slova mu vyklouzla z pusy a valila se jedno přes druhé jako kameny při sesuvu půdy. Clover vypadal, že si přeje vzít je zpět. Kdysi dávno se Clivův mladší bratr svěroval s tím, jak je zamilovaný do Gemmy. Mluvil o tom otevřeně, jako by to byla ta poslední věc na světě, která ho uváděla do rozpaků. Ale jakmile bylo jasné, že honor Hamill a Eddie více méně zařídili svým prvorozeným dětem společný život, Clover se odmlčel. A během uplynulých dvou let spolu bratři o holkách vůbec nemluvili,

přestože každou noc spali jen kousek od sebe. A to vše proto, aby se vyhnuli otázce, kterou Clover právě vyslovil.

„Nemyslím si, že by někdo o naši svatbu usiloval, dokud nedostanu své roucho,“ řekl Clive a pečlivě vybíral slova.

„Ale ty si ji *chceš* vzít.“

Otázka bez otazníku, na kterou Clive mohl dát pouze odpověď, která nebyla odpovědí.

„Očekává se to od nás.“

Jeho bratrovi chvíli trvalo, než to vstřebal, pak se otočil a bez jediného slova se protáhl zpátky do stanu. Clive za ním volal, ale bylo mu jasné, že je to k ničemu – bratr byl tvrdohlavý.

Už se ani nepokoušel číst otcovo kázání. V hlavě mu vířila spousta otázek. Proč to nechal vyznít tak, že jeho blížící se svatba byla spíš břemenem než požehnáním? Proč ho myšlenka na manželství s Gemmou tak strašně znepokojovala? A pokud si ji skutečně vezme – *až* si ji vezme –, jak dlouho bude trvat, než mu bratr odpustí? Obnovili by vůbec někdy to bezstarostné dětství, kdy jediná věc, nad kterou se dokázali pohádat, bylo, kde postaví stromovou pevnost nebo kdo bude ve hře na rytíře a lupiče hrát rytíře a kdo lupiče?

Ze stanu se ozval zvonek, který oznamoval, že shromáždění co nevidět začne. S otázkami bude zápasit později – *rány se hojí, pochybnosti hnísají*, jak se psalo ve Filii. Nyní bylo třeba se pustit do Božího díla.

3. CLOVER

O několik minut později Eddie zahájil shromáždění. Ačkoli nebyl žádný řečník, honor Hamill trval na tom, že „v každé lidské bytosti se najde Boží slovo“. Eddiemu to trvalo několik let, než mu přestalo být nepříjemné mluvit před publikem, ale poslední dobou to vypadalo, že si to téměř užívá. Shromáždění odříkalo modlitbu k Nejsvětější Trojici společně s ním:

Otče v zemi
jehož rukou je Dcera,
jehož láskou je Gravitace,
děkujeme za tvůj dar.
Nepouštěj nás do temnoty,
ale drž nás pevně,
jako tomu vždy bylo
a vždy bude.
Na věky věků,
v nekonečném světě.
Amen.

Poté ze zadní části stanu popošel blíž honor Hamill ve svém rouchu barvy ohně. Věnoval shromáždění takový široký úsměv, který ostatní přinutil mu ho oplatit. Cloverův otec byl vyslán na cesty již déle než dvacet let, a byl tak nejstarším honorem na cestách. Povíдалo se, že bude

jmenován do glórie, jakmile skončí jejich cesta po Chvostech, a Clover z hloubi duše doufal, že se ty zvěsti stanou skutečností. Ve svých šestnácti za sebou měl již tucet výprav a už měl života na cestách plné zuby. Mimo jiné by to také znamenalo, že bude moci věnovat studiím v Knihovně veškerý svůj volný čas.

„Dobří lidé, obyvatelé Amestownu,“ začal honor Hamill, „je mi potěšením tu s vámi dnes večer být. Přijměte prosím omluvu Církve za to, že se žádný honor po tak dlouhou dobu nedostal do těchto míst, avšak vynasnažím se, aby vaše čekání nebylo marné.“ Po tomto prohlášení následoval mírný smích. Cloverův otec měl mnoho vlastností, ale schopnost rozesmát druhé k nim rozhodně nepatřila. „Udělálo mi radost, když jsem uviděl, že mlýn, který vám pomáhali stavět naši stavitelé, stále stojí. A jak tak poslouchám, měli jste uplynulé léto bohatou úrodou. Bohu sláva.“ Zatleskal jim, což přimělo ostatní, aby začali tleskat také. „Dnes večer se pokusím být stručný, abychom mohli přejít k hudbě a tanci. Ale klábosení je jako alkohol, pokud je ho málo, člověk je silnější. Dámy a pánové, kniha Nelsonova bude dnes večer naším svitem.“ Publikem se ozvalo nesouhlasné bručení – Nelson nebyl právě tím, kdo by dokázal potěšit dav a především ty, kteří byli ve víře noví.

Honor Hamill vytáhl z poličky pod kazatelnou, které se říkalo ambon, Filii. Bylo to umělecké dílo – kniha byla vázaná v červené kůži a na obálce se skvěl zářící prstenec ze zlatých lístků. „Dovolte mi, abych se pokusil vám vyložit, jak je to se slávou naší Dcery,“ předčítal honor Hamill, „ačkoli žádná slova nedokážou vystihnout neuvěřitelnou krásu té bytosti, která spadla z pekelných nebes jako zářící dravý pták. Na sobě měla rudý plášť barvy ohně, ale jak se přibližovala, na plášti se vystřídalý všechny barvy duhy. Modř letního nebe. Zelen čerstvých výhonků razících si cestu z hlíny. Bronz, stříbro a zlato zářivější než všechny člověku známé šperky. A když dosedla na zem, vyzařovala tak jasné světlo, že proniklo i do nejvzdálenějších koutů všech jeskyní, domovů i každé by-

tosti. Všechno, co člověk stvořil, odlétlo pryč jako závoj a lidstvo před Dcerou stálo nahé. A Bůh řekl: „Hleďte, neboť jsem vám seslal svoji dceru, aby očistila tento svět od hříchu.“ Ale varoval Noaha a řekl mu, aby si postavil útočiště hluboko pod zemí v nitru ráje a skryl tam svou rodinu a dva zástupce od každého zvířecího druhu. Všichni ostatní shořeli v plamenech velkého ohně. Dokonce i nemluvnata a malé děti, všichni roztáli jako vosk, maso jejich těl teklo ulicemi, protože na nich ulpěl nektar té doby, jako kdysi ulpěl nektar z Velkého stromu na Alephovi. A tím nektarem byla věda, a byla opojná jako sama smrt.“

Clover se zachvěl – nesnášel tu pasáž.

Honor Hamill nechal ta slova znít, aby naplnila srdce i mysl celého shromáždění. „V Knize Nelsonově se nachází mnoho pravd,“ řekl nakonec. „Pravda, kterou v sobě musíme mít v každé hodině každého dne.“ Pak zavřel Filii a bylo to, jako by všichni společně naráz přestali zadržovat dech. „Se svou rodinou a dalšími dobrými lidmi, které mám to štěstí nazývat svými přáteli, jsem se téměř před čtyřmi měsíci vydal na cestu. Amestown je nejvzdálenějším bodem naší cesty, nejzazším místem božské Descendence, jak ji dnes známe. Zítra nás čeká daleká cesta domů. Ale dnešní večer je důležitý z jiného důvodu. Můj nejstarší syn totiž slaví osmnácté narozeniny. A z Knihy Nelsonovy jsem četl právě pro něj. Opustil Anchor jako chlapec, ale vrátí se jako muž. A muž se dívá pravdě do očí.“

Clover ucítil další osten žárlivosti, když viděl, jak se jeho otec na Cliva usmívá.

„Bojím se o něj,“ pokračoval honor Hamill, když se podíval zpět do publika. „Stejně tak, jako se bojím o vás všechny. Čas běží vpřed a my musíme vynakládat veškerou svoji sílu na to, abychom se jím nenechali stáhnout. Musíme se odevzdat božské energii, která nás spojuje se zemí a která drží měsíc i slunce v patřičné a bezpečné vzdálenosti. Nesmíme podlehnout ďáblu, který nás láká vzhůru a který nám slibuje něco jako pokrok. Ve jménu Otce, který je pod námi...“

„Ve jménu Otce, který je pod námi...“ opakovalo shromáždění.

„... a Dcery po našem boku...“

„... a Dcery po našem boku...“

„... a Gravitace svaté.“

„... a Gravitace svaté.“

„Amen.“

„Amen.“

Clover ze zadní části pódia sledoval Cliva, jak dělá krok kupředu, aby předvedl své sólové vystoupení. Shromáždění bylo ve víru tance, světlo svíček barvilo obličejy do červena, všichni tančili a tleskali do rytmu hudby. Ve skrovném prostoru pod plachtou se mísil zápach alkoholu se zápachem potu.

Cloverův otec, jehož tělo bylo téměř celé schované za velkým kontrabasem, se na něj zostra podíval. Clover se totiž trochu zapomněl a na první dobu v několika posledních taktech zahrál špatný akord. Z nějakého důvodu ho dnes večer mandolína a její velikost uváděly do rozpaků, jako kdyby se hnal do boje na meče pouze s nožem na máslo. Clive udělal krok vzad a přenechal místo Gemmě, aby zahrála sólo na housle, a když se míjeli, usmáli se na sebe – jako muž na ženu, jako Aleph na Evu, oba připraveni přivést na svět celé národy.

„Mám pocit, že omdlím,“ řekl Clover otcí hned, jak píseň skončila.

„Myslím, že těch pár posledních tónů zvládneme zahrát i bez tebe,“ řekl honor Hamill. „Běž si lehnout.“

„Dík, tati.“

Clover odložil mandolínu a opustil stan. Venku se shromáždila hrstka lidí kolem stolů, na kterých bylo rozloženo jídlo s pitím. Pod jedním už spal korpulentní muž s velkou bradkou a ve spánku cosi mumlal. Nedaleko od nich se dvojice dospívajících snažila zmizet do lesů na kraji pole a své nevhodné chování dávali na odiv hlasitým hihňáním. Clover

se podíval, proč to vždy vypadalo, jako by se všichni na světě bavili více než on. Proč se samota vždy nalepí na duši jako smůla ze stromu, a přestože je člověk obklopený stovkami lidí, stále se cítí sám?

Najednou ho něco napadlo a začal jednat v rychlosti, že neměl ani čas si to lépe promyslet. Když se ujistil, že se nikdo nedívá, vyhodil ze svého starého hrnku sedlinu borovicového čaje a až po okraj ho naplnil alkoholem. Lihovina pálila, jako by Dcera sestupovala dolů, ale po několika doušcích všechno najednou hřálo, cítil se otupený a ospalý. Po několika minutách si sotva vybavoval, kvůli čemu byl tak smutný. Co na tom záleželo, že byl Clive nyní mužem? Nezáleželo mu vůbec na ničem.

Nechal se zanést zpátky do stanu jako chmýří pampelišky. Gemma právě zpívala píseň „Taková tíha“. Tvář se jí leskla potem a měla jasný hlas.

Dneska večer jí řeknu, že ji miluju, pomyslel si Clover. *K čertu s bratrem.*

„To je ale pěkný exemplář, vid“, řekl muž stojící poblíž. Měl rozepnutou košili a červený kruh kolem jeho zorníček naznačoval, že už je v pokročilém stádiu opilosti.

„Jo, to je,“ odpověděl Clover.

„S tou by se dalo dělat věci.“

„Všchno,“ dodal Clover a užíval si novou zkušenost, kdy ho okolí vnímalo jako obyčejného dospívajícího chlapce, ne jako rezervovaného honorova syna.

„Mezi námi,“ naklonil se k němu muž, ale stále hovořil stejně hlasitě. „Snášeli jsme tyhle fanatiky už moc dlouho. Všechny ty zvěsty o Dceři Boha a o tom, že bychom jim měli dát peníze na to jejich fajnový město. Je to prostě a jednoduše hovadina.“

I přes sílící alkoholové opojení to Clovera šokovalo. Slýchával dospělé, jak bylo pro Descendenci těžké udržet si autoritu v okrajových částech svého území, ale nikdy neslyšel nikoho, kdo by tak neuctivě hovořil o Církvi.

„Nesouhlasíte s odváděním desátek?“ zeptal se.

„Desátky jsou jen jiné označení pro daně, což je pouze jiné označení pro zlodějinu.“

„Ale Anchor vám přeci postavil mlýn. A radí vašim farmářům...“

Muž odehnal ten argument jako otravného komára. „Dařilo se nám dobře, než sem přišli. Dokonce i líp. A nyní abychom se báli, že se doslechnou o tom, co se děje na východě. Chci říct, že kdyby se tu tihle lidi objevili jenom o pár dní dřív, mohli by zpozorovat ten požár – a co pak? Nedopadlo by to s námi dobře, věř mi.“

„Descendenci se násilí přičí.“

„Říkají to, to jo, ale na co by jinak měli ten Protektumát?“

„Protektorát,“ opravil ho Clover. „A o jakém požáru to mluvíš?“

„Neslyšel jsi o tom? Riley přinesl z přečerpávací stanice ty-víš-co a dostal se s tím příliš blízko k...“

V té chvíli muže do zátylku praštila žena stojící poblíž. „Co to povídáš za bláznivý věci, Dominiku? Měl by ses stydět. Vždyť ten hoch patří k tomu milému duchovenstvu.“

„Cože?“ řekl Dominik.

„Copak jsi ho neviděl, jak hrál támhle nahoře na mandolínu?“ Žena se sklonila a štípala Clovera do tváře. Její dech páchl po alkoholu. „No není rozkošný?“ Narovнала se a vzala Dominika za paži. „Tak pojď. Pomůžu ti domů.“

Dominik se celou svou vahou opřel o ženino rameno a společně odklopýtali pryč. Clover zavřel oči a snažil se srovnat si v hlavě všechno, co se právě doslechl. Potřeboval si lehnout.

V opilém stavu mu trvalo asi půl hodiny, než rozdělal stan a během toho si v hlavě vytvářel seznam otázek, které ho napadaly ve spojitosti s krátkým rozhovorem s Dominikem. Kdo byl Riley? Co bylo zač to ty-víš-co? Co byla přečerpávací stanice? Proč došlo k požáru a proč by bylo zle, kdyby ho někdo viděl?

Lehl si do stanu a měl v úmyslu zůstat vzhůru do té doby, než se nad všemi těmi otázkami pořádně zamyslí. Ale jakmile se jeho hlava dotkla polštáře, všechny otázky se rozplynuly a on ztratil pojem o světě.

4. CLIVE

Pane jo, v tom davu byla dnes večer skutečně pěkná spousta hezkých holek: malé holky a větší holky, starší holky a mladší holky, světlolasé holky i tmavolasé holky, holky se světlou i tmavou pletí. Holky, které tancovaly, jako by měly v těle ďábla, a holky, které tancovaly, jako by se rozhodly svůj první polibek věnovat až před oltářem. Díky světlu svíček, alkoholu a hudbě byla každá z nich krásná.

Ale byla mezi nimi jedna, která byla krásnější než ostatní, protože se velice snažila, aby na ni padl Clivův pohled. Měla tmavé hnědé vlasy spletené do dlouhého copu, který se jí vinul po krku dolů na rameno a její omšelé a téměř průhledné šaty až nevhodně zdůrazňovaly její dekolt. Slibně se na něj usmála.

Po následující písničce Gemma začala hrát na housle rychlý tanec, aby si zbytek kapely mohl dát mezitím přestávku. A byla to jen náhoda, že si dívka vybrala přesně ten moment na to, aby vyklouzla ze stanu?

Venku se hemžilo několik desítek lidí, povídali si a smáli se. Dívka pomalým tempem prošla kolem okraje stanu a vzdalovala se od davu. Clive se vydal za ní.

„Někdo tu myslí na rošťárny,“ řekl Burns.

Seržant se opíral o napnutou stanovou plachtu a kouřil cigáro.

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Nesoudím tě, Clivy. Po pravdě mám sám na mysli nějakou rošťárnu. Možná by ses rád přidal a užil si taky trochu legrace? Další pár rukou by mi přišel vhod.“

„Co máš v plánu?“

„Promiň, ale to ti nemůžu říct. Můžu ti to leda ukázat.“ Naposledy potáhnul z cigára a nedopalek zahodil. „Neříkám, že to bude větší zábava, než chvilka osahávání a smíchu se svolnou dívkou ze zdejšího kraje, ale beze sporu to bude poučnější.“

Zdálo se, že veselí a křik shromáždění slábně. Gemminy housle byly jako vzdálený ptačí zpěv. Cliva napadlo tisíc různých důvodů, proč by měl říct ne – *táta by nesouhlasil* nebo *měl bych hrát na shromáždění* nebo *nevěřím ti ani nos mezi očima*.

Ale nic z toho nevyslovil. Nejenže od té doby, co spolu cestovali, k smrti toužil po tom, aby mu vyprávěl o svém životě vojáka, ale navíc se Burns mezitím vydal skrze vysokou trávu směrem k lesu – a ať už tou roštárnou myslel cokoli.

Pod nohama jim křupaly větve křehké jako kosti. Teplota v těchto místech po setmění obvykle prudce klesala, avšak dnes večer bylo teplo a v lese bzučel hmyz, který sedal na kapky potu, jež se Clivovi neustále vytvářely po celém těle.

„Proč se prodíráme lesem, když je tu pěšina – a navíc v dobrém stavu?“ zeptal se.

„Tvůj bratr by na to už dávno přišel,“ řekl Burns.

Clive přemohl nával vzteku a odolal potřebě odseknout. Ta poznámka se ho dotkla jedině proto, že byla pravdivá. A teď, když o tom přemýšlel, byl důvod vskutku jednoduchý – po lesní cestě nešli proto, aby je nikdo neviděl. O několik minut později Clive zahlédl neurčitý shluk světél, jak mizí do dálí. Na chvíli si myslel, že ho Burns vede do nějaké říše nadpřirozena – *Pohádkové bytosti existují*, řekl by Burns –, ale pak se světla rozptýlila do hrstky plamínků svíček, na které se člověk dívá skrze ušmudlané okno.

„Amestown,“ řekl Clive. „Ale cožpak nejsou všichni na shromáždění?“

„Někteří jsou příliš staří na to, aby přišli. Jiní nechtějí.“

„Proč ne?“

„Ať už ti tvůj táta říká cokoli, lidi v okrajových částech země mají své vlastní náboženství a rozhodně nedychtí po tom ho vyměnit, jak bys možná očekával.“

„Máš na mysli totemy?“

Totemy byly malé železné sloupky, které se vyskytovaly všude tam, kde lidé vybudovali vesnice nebo města a někdy byly k vidění dokonce i v lesích. Učení Descendence o nich říkalo, že jsou to posvátné relikvie, které po sobě zanechali potomci Noaha na památku svého předka. Někteří obyvatelé okrajových částí země však věřili, že jsou v totemech ukryti duchové a u jejich podstavců pálili obětní dary a květinové věnce – celé to byla podle Cliva jen snůška hloupých pověr.

„Jasně. Buď uvěří učení Církve, nebo se vydají cestou Wesahů a rozhodnou se každou veverku a každý strom prohlásit za nějaké božstvo.“

„Jestliže lidé nevěří tomu, co učí Církev, proč se potom obyvatelé Amestownu rozhodli začlenit se k nám?“

„Protože jsme přesvědčili městskou radu, že je v jejich nejlepším zájmu tak učinit – což mimochodem bylo. Ale většině lidí na shromáždění bylo úplně jedno, pokud by Descendence zítra zanikla.“ Burns se zastavil a ze zadní kapsy kalhot vytáhl složený kus papíru. „Kam to vede?“

„To je mapa Amestownu? Kde jsi ji našel?“

„Jeden z našich stavitelů ji vytvořil před několika lety, když sem Knihovna vyslala skupinu na stavbu mlýna.“ Burns složil mapu zpátky. „Tudy.“

Dali se doleva, ale stále se drželi mezi stromy. Clive tu a tam skrze větve zahlédl město. Bylo větší, než očekával – napočítal alespoň stovku různých budov. Ta, kterou Burns nakonec vybral jako jejich cíl, byla v podstatě v troskách – veranda byla prohnílá a v místech, kde kdysi bývalo maličké okno se čtyřmi tabulkami, se nyní nacházel pouze okenní

rám. Burns popošel ke dveřím a zabouchal na ně pěstí, takže to znělo jako tlukot srdce.

Nikdo neodpověděl.

„Vidíš v tom okně něco?“ zeptal se Burns.

Clive zamžoural do tmy. Napůl rozpadlé proutěné houpací křeslo, propadlé trouchnivějící poličky, rozlámané kousky keramiky.

„Myslím, že už je to dlouho, co tu někdo žil.“

„A do prdele!“ Burns znovu vytáhl mapku. „Tak bych řekl, že teď musíme tudy.“ Nezamířil zpátky do lesa, nýbrž přímo po hlavní ulici Amestownu.

„Myslel jsem, že nechceš, aby nás viděli.“

„Nechtěl. Ale teď chci. Drž se mnou krok.“

Blíž k centru Amestownu měly budovy daleko větší úroveň. Některé z nich vypadaly vyloženě impozantně. Co se týče stavitelství, mnoho měst tak daleko od hlavního města bylo dost pozadu, ale tady měl každý dům alespoň jedno okno a pár z nich mělo dvě patra.

Burns se zastavil před budovou se štukovou omítkou a se znakem, který se se skřípavým zvukem houpal nad vchodem: hostinec. Ze dveří se linulo světlo společně s falešnými tóny klavíru.

„Až po tobě,“ řekl Burns.

„Cože?“ téměř se mu vysmál Clive. „Sem ani nevkočím!“

„Že ne? A proč ne?“

„Otec říká, že místa, jako je tohle, jsou ďáblovou laboratoří.“

„Tvůj táta má pravdu. Ale člověk nemůže konat dílo Boží, aniž by alespoň trochu času nestrávil s ďáblem.“

Clive zakroutil hlavou. „Promiň. Počkám na tebe tady venku.“

Burns bez varování popadl Cliva za paži přímo nad loktem a sevřel ho pevně jako svěrák. „Až budeš jednou ctěný pán jako tvůj tatík, budeš určitě vyhledávat lepší místa, než je tohle. Ale dnes si sem přišel se *mnou*, a to znamená, že sakra uděláš, co ti řeknu.“ Jak to zasyčel, protáhl násilím Cliva skrze lítací dveře do hostince.

Uvnitř seděl za malým a chátrajícím klavírem muž bez košile se slaměným kloboukem na hlavě a hrál cosi pomalého a necudného. Hudební nástroj byl tak domlácený, že to vypadalo, jako by stěna za ním byla jedinou věcí, která ještě klavír držela zpříma. Přesto však Clive rozeznal značku Anderssonova obchodu s hudbou, která byla vyrytá do dřeva – byl to dárek Anchoru pro Amestown pravděpodobně u příležitosti jejich začlenění. Na baru seděli tři nebo čtyři muži, popíjeli pivo a bavili se, ale Clivovu pozornost upoutala žena. Nikdy předtím neviděl ženu, která by odhalovala tolik pokožky najednou (vyjma toho, když doma chodil šmírovat do veřejných lázní). Ze zápraží hostince se mu zdála žena krásná, ale jak šel místností blíž, začal rozeznávat strukturu jejího obličje. Měla na něm tolik vrstev líčidel, jako je vrstev na svatebním dortu, a pomocí nich se snažila vzbudit v ostatních dojem, že ještě není tak stará. Výstřih jejích šatů se stáčil jako dětské skákací lano dolů přes prsa a vyrýsovaná skulinka ve výstřihu přitahovala Clivův pohled, jako by si dotyčná žena podmanila samotnou Gravitaci.

Nebylo třeba, aby mu kdokoli říkal, co byla zač. Osmnáct let na světě byl dostatek času na to, aby se člověk naučil rozeznávat hřích a peníze a místa, na kterých se to jimi jen hemžilo. Přes veškeré úsilí Církve byly podobné ženy i v Anchoru. Procházely se po ulicích Třetí čtvrtky a předstíraly, že jsou žebračky.

Jakmile si muži na baru všimli nově příchozích, ztichli, ale klavírista byl příliš opilý na to, aby si cokoli uvědomil, takže rozjařené a zmatené bouchání do kláves neustalo.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se muž za barem. Byl starší s bílými vlasy a téměř na každém prstu měl mosazný prsten.

„Stopečku toho nejsilnějšího, co tu máš,“ řekl Burns.

„No jasný.“ Výčepní odšpuntoval lahev svitu a začal nalévat.

„Pověz mi, jen jsem přišel pozdravit svého starýho kamaráda Artura, ale jeho dům je zabeďněný.“ Burns hovořil přívětivě a nenuceně. „Doufám, že se mu nic nestalo. Chlapi, vy náhodou nevíte, kde je mu konec?“

Muži na baru si vyměnili několik významných pohledů. „Víš...“ začal jeden z nich.

„Počkej, počkej,“ přerušil ho Burns. „Víte, nejsem v Chvostech poprvé, jestli mi rozumíte. A jednou z věcí, kterou jsem se tu naučil, je to, že když ti někdo neodpoví na tvou otázku hned, chystá se ti zalhat.“

Muž, který začal mluvit, vyletěl ze židle a ta za ním spadla na zem. „Říkáš, že jsem lhář?“

„Zatím ne. O to právě jde.“

„No, jde o to, že kašlu na nějakýho odpornýho anchoráckýho rváče.“

„Diego,“ zavrčel výčepník, „zavři hubu a sedni si zpátky na tu svoji opilou prdel.“

Muž, kterému říkali Diego, se ještě několik vteřin upřeně díval Burnsovi do očí, poté ze země neochotně zvedl židli a znovu se posadil. V nerozumitelném nářečí zamumlal něco, co rozchechtalo zmalovanou ženu.

„Musíte ho omluvit,“ řekl výčepník. „Diego má o Artura starost. Všichni máme.“

„Chápu. Slepé oddanosti si velmi vážím.“ Burns do sebe obrátil panáka a výčepník ho hned dolil. „Poslyš, nechci dělat nějaký problémy. Chci se jen zastavit u staříka a ujistit se, že plní své sliby.“

„Arty bude mít za sebou v listopadu osmdesát zim. Sotva si sám pamatuje, kde všude tráví čas.“

„V tom případě nebudeme dělat problémy. Máš na to mé slovo.“ Burns napřáhl ruku a po chvíli si s výčepníkem potřásl.

„Přestěhoval se před několika lety do malé chatrče na kopci, asi míli jižně od města. Má pár krav a ovcí, vyrábí hračky pro děcka. Vdova Mojžíšová mu nosí jednou denně jídlo, každé ráno. Jdi po hlavní cestě, dokud se nerozdělí, pak se vydej směrem do kopce. Pak už chatrč uvidíš.“

„Srdečně ti děkuju.“ Burns sáhl do kapsy a vytáhl z ní stříbrný šekel. Roztočil ho na baru. „Další runda je na mě, pánové. A pro dámu dva-

krát.“ Smekl před ní klobouk a ona zrudla odshora až do míst, kam se jí Clive nepřetržitě snažil nedívat.

Asi půl míle za městem narazili na místo, kde z hlavní cesty nahoru do kopců vybíhala úzká pěšinka. Clive zpozoroval zlatavé výří oči blýskající se mezi větvemi stromu a hned nato stvoření hlasitě a strašidelně zahoukalo a odlétlo do noci. Stezka se jim pod nohama změnila v obyčejný vyšlapaný pruh trávy a zanedlouho se ze tmy vynořila silueta dvou staveb: malé chýše, která byla jistě starcovým domem, a dřevěného přístřešku pro krávy trochu dál ve svahu. Před ním se ještě pásla osamocená jalovice. Když se přiblížili, vlídně na ně zabučela.

Burns několikrát zabušil na dveře. „Arture Edwardsi!“

Zevnitř se ozvalo zarachocení. „Kdo je tam?“

„Seržant Burns z Protektorátu Descendence. Otevři dveře!“

„Budete muset chvíli vydržet, pokud si mě nepřejete vidět úplně nahého.“ O chvíli později se otevřely dveře a za nimi se objevil vrásčitý stařec v bílé noční košili a čepci. Jeho obočí vypadalo jako neupravené stříbrné houští a záda měl shrbená jako stéblo trávy ohýbající se ve větru.

„Dobře večír, Arture,“ řekl Burns. „Nebude vadit, když půjdeme dovnitř a trochu se rozhlídneme?“

„Vždyť je noc. Nemohli byste přijít v nějakou rozumnou hodinu?“

„Obávám se, že ne. Opouštíme město zítra časně zrána.“

Artur si chraplavě povzdechnul. „No tak dobře. Pojdte dál.“

Clive následoval Burnse do omšelé chatrče. Místnost ozařoval pouze sinálý svit měsíce, který sem pronikal skrze malé okénko se silnou okenní tabulkou, a pár skomírajících uhlíků v krbu.

„Sakra, je tu tma,“ řekl Burns.

„Trpělivost.“

Clive uslyšel zavrzat otevírající se šuplík a pak ucítil závan vůně rozmarýny. Artur otevřel kamna a o jeden z uhlíků zapálil svíčku. Upevnil

ji do nedalekého bronzového držáku a místnost zalilo slabé a načervenalé mihotavé světlo, které odhalilo veškerou prostotu chatrče: pokrčené prostěradlo na úzké posteli v rohu místnosti, umyvadlo s kousíčkem mýdla, půl bochníku chleba válejícího se na stole z borového dřeva hned vedle prázdné sklenice od medu a ulepeného porcovacího nože. Na stěně naproti dveřím se nacházela pracovní plocha plná pružin a svorek a zbytků dřeva a nad ní na háčích visela sbírka kovových nástrojů.

„Co tady děláš?“ zeptal se Burns.

„Tohle a tamto.“

„Buď konkrétní, Arture.“

„Hračky, povětšinou. Panenky. Občas flétnu. Podívej se. Nemám, co bych skrýval.“ Natáhl se k policice a sundal z ní nedokončenou dřevěnou krabičku. Na straně měla kliku. „Jen do toho.“ Burns uchopil krabičku a začal točit klikou. Ozvalo se několik not váhavé hudby, zvonivé jako dešťové kapky, a z krabičky pak vyskočila malá postavička muže. Měl na sobě zlacené roucho jako arcibiskup a obličej měl zkřivený do směšného šklebu.

„Dřív jsem to uměl líp,“ řekl Artur. „Prsty mě už neposlouchají. Mám takové bolesti, že bys tomu ani nevěřil.“

Burns krabičku odložil. „A co tvoje předešlé záměry?“

Ve starcových zvlhlých očích se objevil záblesk porozumění. „S tím jsem skončil,“ řekl tiše.

„To rád slyším.“ Významná odmlka. „Takže, my teda zase půjdeme. Vadilo by ti, kdybys si jen zapálil svíčku o tu tvoji, abychom měli světlo na zpáteční cestu?“

„Ale vůbec ne.“

Burns z kapsy bundy vytáhl nepoužitou svíčku ze včelího vosku a zapálil ji. *Zvláštní*, pomyslel si Clive. *Seržant vypadal spokojeně, když jsme celou tu cestu sem šli po tmě.*

Artur je vyprovodil před chatrč.

„Uvidíme se na další výpravě,“ řekl Burns.

Stařec se skřípavě zasmál a znělo to tak trochu jako smrtelné chroptění. „To aby si mě do té doby Dcera k sobě vzala, co?“

Dveře se za ním zabouchly a Burns se ihned vydal přes pastvu k přístřešku pro krávy. Clive běžel, aby mu stačil. Uvnitř přístřešku na špinavé zemi poklidně ležely dvě velké krávy. Vzduch byl teplý, těžkl vůní sena a zvířat. Jedna z krav zvedla hlavu, ale vzápětí usoudila, že jsou příchozí nezajímaví, a položila ji zpět. Vzadu byla stáj pro koně a až na velkou kupu sena byla prázdná.

„Co tu budeme dělat?“ zeptal se Clive.

Seržant ukázal na seno. „Pohni s tou kupkou,“ řekl.

„Proč?“

„Vidíš tu nějaký koně?“

„Jsou tu krávy.“

„A venku je celý pole, ty měšťáckej chlapečku. Nebudu to znovu opakovat.“

Clive se pustil do práce s pomocí rezavých vidlí, které našel opřené o zeď. Krávy hleděly na létající píci s nezájmem, ale polekaly se, když vidle zazvonily o cosi kovového. Clive poklekl a odmetl pryč zbytky sena. Uprostřed padacích dvířek se nacházel mosazný kruh.

Pohlédl vzhůru na Burnse a nedokázal skrýt svůj obdiv. „Jak jsi to věděl?“

„Protože jsem mizantrop. Otevři to.“

Clive zatáhl za mosazný kruh. Dolů vedly nízké schůdky čistě osekaným čtvercem dál do tmy.

„Muž jeho věku by tohle vykopat nedokázal,“ řekl Clive. „Musel mu někdo pomáhat.“

„Skvělý postřeh.“

„Tak co je tam dole?“

„Existuje jen jedna možnost, jak to zjistit.“ Burns podal Clivovi svíčku. „Půjdu hned za tebou.“

Clive rozhodně nenadchla myšlenka na to, že by se měl slepě vrhnout do té propasti, ale nechtěl před Burnsem vypadat jako srab. Navíc byl zvědavý, co starý muž ukrývá.

Počítal schody – bylo jich celkem dvanáct. Na jejich konci se nacházela místnost, která byla dvakrát větší než kravský přístřešek nad nimi a byla plná podivných předmětů. Některé byly podobné těm, které byly k vidění v kovářských a řezbářských dílnách v Anchoru – svěrka, soustruh, tavicí kelímek –, ale zbytek Clive pojmenovat nedokázal. Tenké kovové proužky byly přetavovány do jiných kovových kousků a vytvářely záhadné celky. Do mědi se tlouklo kladivem, tvarovala se do vláken tenkých téměř jako nit a ta vlákna se navíjela na cívku nebo se vinula od jednoho vynálezu k druhému. Sklo bylo vyfoukáno do podivných tvarů a ve vzniklých nádobách se nalézaly silně páchnoucí tekutiny.

„Co je to za místo?“ zeptal se.

„Artur by to nazval dílnou,“ řekl Burns. „Tvůj otec by to nazval doupetem hříchu. Oba by měli pravdu.“ Clive se zamračil a stále si nebyl jistý. „To je anatómie! Zapovězené věci! A teď je vidíš na vlastní oči!“

Jistě. Místnost *doslova* zapáchala věcmi, které by měly lidem zůstat utajeny. Burns podal Clivovi jednu z tajemných skleněných koulí. Byla připevněná do těžkého kusu dřeva pokrytého úzkými kovovými pásky. Jeden z těch měděných proužků se spirálovitě točil dokola uvnitř koule, jako by sledoval stopu polapené a zoufalé světlušky. „Podrž to,“ řekl. „Vezmeme to s sebou jako důkaz.“

„A co ten zbytek?“

Burns se zazubil. „No, to je ta zábavnější část.“ Seržant chytil rukama zespod nejbližší stůl a se skřípěním a rachocením ho převrátil vzhůru nohama. Sklo se lámalo na kusy. Kov praskal. Bylo slyšet syčení, jak se jeden z ďábských lektvarů vsákl do země a všudypřítomný nechutný zápach ještě zesílil. Burns měl v očích animální radost, když místnost rozbíjel na kousíčky, úlomky a částčky a Clive si musel celou

dobu připomínat, že je to vlastně zbožné a schvalované ničení. Během chvíle byla dílna v troskách.

„To by mělo stačit,“ řekl a námahou těžce oddechoval. „Jdeme.“

Clive byl rád, že se vrací na vzduch. Schody bral po dvou. „Nemůžu uvěřit tomu, že ten starý muž udělal tohle všechno,“ řekl. „Připadal mi takový slaboučký.“

„Spousta slabých mužů dokázala udělat daleko horší věci.“

„Já vím. To ale neznamená, že...“

Když Clive došlápl na poslední schod, ucítil najednou pronikavou bolest v rameni. Vykřikl a plácnul s sebou na záda. Nejprve si myslel, že ho kousnul pavouk, ovšem bolelo to daleko víc, než by takový kousanec bolet měl...

Artur couvnul do rohu chlíva, jeho výraz byl děsivou směsicí hrůzy a hněvu. V pravé ruce držel řezbářský nůž, z jehož ostří skapávala černá krev. Clive nyní cítil, jak mu po páteři dolů do kalhot stéká cosi teplého a vlhkého.

„Vy zrůdy,“ zavrčel Artur.

„To jsi jenom ty,“ řekl Burns. „Obával jsem se, že nás pronásledují ti venkovští balíci.“ Podíval se na Cliva. „Ten staroch tě píchнул tou svou kudlou? Za to zaplatí, co říkáš?“

„Pozor!“ řekl Clive. Artur znovu zaútočil, tentokrát na Burnse. Avšak seržant měl oči všude a zasadil starci ránu pěstí přímo do nosu.

Artur padl na kolena a z nosu mu valila krev. „Vy idioti,“ zašeptal. „Vy ubozí, zaslepení idioti.“

„Nejsme to my, kdo tu je jednou nohou v kriminále, Arture,“ řekl Burns.

„Vaši předáci jsou zločinci!“ plivl na něj stařec. „Vaše víra je hodná treštu! Vaše dogmata a fráze zmrazily lidstvo v...“

Burns kopl Artura do břicha, a přerušil tak jeho tirádu. „Pokud jsme tak špatní, proč jsme se tedy nad tebou smílovali, když jsme *poprvé* zjistili, jakého máš koníčka?“

„Kašlu na vaše smilování,“ řekl Artur a plivnul Burnsovi na botu krvavou slinu.

Burns tu stejnou botu přitlačil starému muži na krk. „Dal jsi nám své slovo, Arture. Lhal jsi svému Bohu a nejvyššímu protektorovi. A kvůli čemu? Tomuhle?“ Popadl předmět, který Clive vynesl z dílny. „Víš vůbec, to je tohle zač?“

Stařec se zasmál. „Samozřejmě že vím. Svýma vlastníma rukama jsem to vytvořil.“

„Tak co je to?“

„Nic zvláštního. Váš drahý epistém by si takovou taky mohl vyrobit, kdyby chtěl. Ale hádám, že ho těší, když vás všechny může držet v temnotě nevědomosti.“

„Neodpověděl jsi na mou otázku.“

„Tomu bys nerozuměl.“

Burns ještě víc přitlačil na starcův krk. „Zkus to.“

„Dobře! Jedná se o měděné vodivé vlákno zabudované do skleněné nádoby, kam vpravuje světelné záření.“

„Špatně,“ řekl Burns. „Je to zbraň.“

Clive se podíval jinam, jakmile si uvědomil, co se v následujícím okamžiku stane. Bylo slyšet odporné zakřupání praskajících kostí a následovalo ohromující a strašlivé ticho. Clive vnímal, jak ho to proti jeho vůli nutí pohlédnout zpátky na starého muže, jako by bylo jeho povinností být svědkem té hrůzy.

Ticho a nic než ticho. Oči otevřené a kamsi upřené. Předmět byl zapasován do starcovy lebky tak hluboko, že to vypadalo jako by se stal jeho součástí.

Clive si na hrudi udělal znamení kruhu táhnoucí se od klíční kosti k pupíku a zpátky, zatímco polohlasně odříkával modlitbu k Nejsvětější Trojici.

To jen to provedli?

5. CLOVER

Clover se probudil s příšerným bušením v hlavě a uvědomil si, že to musí být ta slavná mlhovina, o které dospělí neustále mluvili. Byl to zajímavý fyziologický jev. Bolest hlavy nepochybně pramenila z dehydratace, ale jak jen bylo možné, že požití takového množství tekutiny člověka dehydratovalo? Kvůli bolesti však jeho úvahy v tomto bodě skončily; cítil se, jako by se uprostřed jeho mozku utvořila puklina a obě poloviny mozku se nyní snažily oddělit se. Zasténal a posadil se. Clive na pryčně vedle něj stále ještě spal, což bylo divné. Clover byl obvykle tím, kdo vstával později.

Potichu se oblékl a vytratil se ze stanu. Foukal vlažný vítr, dostatečně silný na to, aby uvolnil chmýří pampelišek rostoucích opodál. Jedno z nich chytil do dlaní jako světlušku, a než ho opět pustil do vzduchu, chvíli ho pozoroval skrze mezeru mezi dlaněmi. Ačkoli by se to neodvážil říct tátovi, ty malé chomáčky mu vždy připomněly příběh z Filie o Onanovi, kterého Bůh zavraždil, jelikož mrhal vlastním semenem. Zvláštní, že rostlinám určité věci projdou, ale člověku ne.

Zbytek duchovenstva byl již vzhůru a snídali venku před velkým vozem. Rána po shromážděních bývala vždy hojná, co se jídla týkalo. Farníci často přinášeli jídlo jako dar za službu a předešlá noc nebyla výjimkou: sklenice plné medu a malinového džemu, borůvky a sladká smetana, a dokonce malé kolečko kozího sýra. Clover si nabral do své misky od všeho kousek a navrch si přidal trochu husté ovesné kaše.

Později toho dne se měli vydat zpátky na západ, tentokrát přes Jižní chvost (asi sedmdesát mil východně od Špičáků se Chvosty rozbíhaly

na jižní a severní část a opisovaly ohromnou elipsu, která se znovu spojovala poblíž Amestownu, ve vzdálenosti asi pěti set mil od původního bodu). Měli před sebou stále ještě několik měsíců cesty, ale Clover si pokaždé užíval to zdolávání pomyslné hory, ze které pak hleděl dolů na zpáteční cestu. Nakonec si člověk mohl představovat, jak se nachází v pohodlí domova, aniž by to pro něj byla muka. Většina duchovenstva se těšila na teplé postele, příjemné krby a bohaté večere, ale Clover se nemohl dočkat, až se vrátí do Knihovny. Od té doby, co opustili Anchor, pročítal stále dokola těch samých pět knížek a už dokonce zvládal odříkat celé pasáže nazpaměť – tímto svým talentem však nikoho nenadchnul.

„Kde máš bratra?“ zeptala se Flora, jakmile si Clover sedl vedle ní do trávy. Na bledých tvářích měla zarudlé fleky od rozpatlaného ovoce.

„Spí.“

„Vždyť šel spát tak brzo. To je ale lenoch.“

Clover se zamračil. „Šel spát brzo?“

„Zmizel chvíli po tobě,“ řekl honor Hamill. „Došli jsme k závěru, že si oddech zaslouží, když má narozeniny.“

Ale Clover si pamatoval, že se někdy během noci probudil – možná to byl další vedlejší účinek alkoholu – a bratra na lůžku neviděl. Před stanem bylo naprosté ticho, což znamenalo, že shromáždění skončilo dlouho předtím. Tak kde tedy byl?

„Teď když o tom tak přemýšlím,“ řekl Clover, „tak si vzpomínám, že přišel do stanu přesně ve chvíli, kdy jsem usínal. Nejspíš jsem si myslel, že to byl sen.“

„Možná si stále myslíš, že jsi ve snu,“ řekl Michael. „Možná potřebuješ, abych tě probudil.“ A při těch slovech prudce praštil Clovera do čela.

„Au!“ vykřikl Clover a obě ruce mu vystřelily ke spánkům. Pod vlivem mlhoviny se Michaelova pěst dala přirovnat k železné palici.

„Co je s tebou?“ zeptala se podezřívavě matka.